Costin-Florian Miron

Praf

Singurul lucru care încă se vedea din goana calului era muntele înălţat pieziş pe marginea mării secate, brăzdată de râuri de iarbă pe locurile unde nu se depusese praful. Praf însă, era peste tot. În aer, pe pământ, în hainele dârzului Timofan, în dinţii calului, şi parcă şi sufletul călăreţului era deja prăfuit de aşteptarea interminabilă. Aşteptase ani de-a rândul până să poată ajunge la ai săi. Se mirase de temeinicia greutăţilor şi de puterea sa de a le depăşi, dar niciodată nu se îndoise că va ajunge la ei. Nu mai visa de mult la Eofena, probabil că oamenii deşertului o părasiseră de mult printre dune, firea ei cea delicată nefiind hărazită strădaniilor dureroase. Ea era mai calmă decât el dintotdeauna, era mai aşezată, nu răspundea provocărilor, nu se implica în dispute şi îl mustra ori de câte ori se lua la harţă cu cărătorii de cereale. Eofena nu mai e de mult. “E o Eofenă stranie în mine”, gândi Timofan în clipa suspendată în care îl surprinsese trăirea. “Nu mai e ea”, “măcar dacă

aş fi văzut-o ceva mai des..” se căi Timofan închizând ochii din pricina prafului, eternului praf.

Alergătura murgului prin deşert asemenea măicuţei în căutarea puilor deja pieriţi îi amintea lui Timofan de jocurile copilăriei, de copiii murdari şi năclăiţi de noroi care se bălăceau în apa pe jumătate secată a mării. Dar asta era cam mult pentru o singură alergătură. Visarea trebuia păstrată ca o sticluţă de licoare magică. Să verşi câte puţin din ea exact atunci când doare. Acum avea o treabă importantă iar oamenii aceia singuri în pustiu trebuiau salvaţi şi aduşi la vieţuire. Doar dacă mai era şi cineva dintre ai lui se putea considera norocos.

- Constant! Constant! Eşti debil băiatule? Nu înţelegi ce spun? Apa nu e destul de călduţă ca să mă scald şi nu e destul de rece ca să o arunc dracului în stradă. Rezolvă rapid situaţia, dragă Constant. Sunt siderat! Un băiat cu educaţia ta.. Recomandat de oameni de încredere, cu capul plin de formule elogioase nu e în stare să încălzească o apă… Las-o dracului de situaţie! Eşti stupid băiatule! Îţi spun.. Bine… Hai că te las acuma să mi-o iei de-aici dar ai grijă să fie corect încălzită data viitoare, rosti cu emfază baronul Stranzl, verificându-şi unghiile şi aşezându-se mai bine pe movila care îi fusese repartizată. Cel căruia i se spusese Constant se dezmetici puţin, doar cât să vadă cine îl apelează iar mai apoi se prăbuşi epuizat pe nisipul rece şi umed. Ameţit de furtună, se chinuia să se ţină pe picioare întrucâtva dar de obicei era inert, aproape mort şi într-o stare jalnică.

- Dragă Lorrie, sunt absolut sigur că draga ta mamă te-a povăţuit cu înţelepciune asupra viitorului tău drum în societate iar căsătoria ta cu domnul angrosist de textile BeauAlbert este un dar neasemuit din partea Providenţei pentru familia noastră. Dumanai îşi aranjă mai bine căciula pe cap, şi bătut de vântul deşertului continuă imperturbabil. După cum ştii draga mea, bietul tău frate şi-a pierdut partea sa din moştenire la jocuri iar acum, în cazul în cazul în care mama ta şi eu nu vom beneficia de o sănătate ireproşabilă nu sunt sigur că te vei bucura de o existenţă liniştită şi lipsită de primejdii financiare.

După mai multe măsuri de drum, Timofan se gândi că poate nu mergea în direcţia corectă. Încetini chiar şi se uită în stânga, la soare, în dreapta, la noaptea care se instala. Într-o izbucnire nervoasă lovi cu mâna în gâtul animalului şi se uită atent la umbrele care se profilau pe marea întindere străvezie. Plin de elan după ce descoperise un punct colorat într-o depărtare imensă, care pentru un ochi neexersat n-ar fi însemnat nimic, se grăbi într-acolo atins de o sfârşeală inexplicabilă. Membrele îi înţepeniseră iar respiraţia se rări, nu îndeajuns însă încât să se oprească. Punctul se îndepărta însă vizibil

iar în final se micşoră şi dispăru exasperându-l pe încercatul Timofan, dar şi pe calul său care spumega oribil şi se împiedica în picioarele din faţă. Într-un târziu se trezi acoperit de praf dar şi de noroi, semn că nimerise într-un smârc mizerabil al mării secate. Parcă era şi Dumanai, aprodul, printre dispăruţi, el l-ar fi putut scoate din noroi, din zloată, din…

- Mizerie, dragul meu Constant, mizerie. Urât mi se pare din partea ta dar mai urât din partea tutei ăleia de Gertrude. O suedeză îngălată, nimic altceva. Să nu fie în stare să cureţe o amărâtă de bibliotecă. Eşti surd? Constant! Nu m-auzi? Se răsuci Dumanai furios şi îl înghionti pe amorţitul călător, pe jumătate îngheţat. Dumanai începuse să îngheţe şi el şi se trezi vorbind singur cât mai tare ca să fie auzit de toţi caravanierii. Nu mică îi fu mirarea când unul dintre cei prezenţi îi răspunse, puţin cam agresiv dar îndreptăţit că bietul Constant n-are nicio vină, că e doar un biet executant, că un stăpân îndurător şi mărinimos nu ar face aşa ceva unor slugi. Uite, de exemplu el, se şi prezentă: Vladimir Tihoseff, nu prezenta acest tip de comportament în preajma slujitorilor, şi drept dovadă se sculă în picioare şi începu să gesticuleze. Vântul aproape că îl lua pe sus, se unduia îndoit de palele tăioase şi încerca să-şi ţină echilibrul. Dar nu se opri până nu declamă sus şi tare că el este un domn de modă veche dar în acelaşi timp un om extrem de bun la suflet şi preocupat de binele omenirii. Înţepenit de suflarea rece a vântului, Dumanai se grăbi să-i răspundă, enervat la culme de îndrăzneala necunoscutului, care de altfel era colegul său din capitala provinciei, aşezatul şi cam pofticiosul la mâncare, Suhort.

- Eşti nebun, dragă domnule! Nu te simţi în apele dumitale! perora neperturbat Dumanai, doar din când în când dărâmat de o rafală mai puternică. Eşti sincer când spui asta? Sau te gândeşti la coapsele lui Gertrude? Ce-ai mai vrea să fii drăguţ cu dânsa. Nefericitule! Coapsele alea sunt ale mele, singur stăpân în casa mea iar femeile de acolo sunt numai pentru *moi*! *Comprends, mon ami, je suis le duc de cette maison*. Dacă o vrei pe Gertrude du-te la mama naibii în Suedia, sunt o grămadă, reuşi să rostească murmurat Dumanai înecat de nisip şi mort de frig.

- Suedia, deci, am înţeles, de-acolo te aprovizionezi. Bine dragule eşti amabil, permite-mi să mă retrag, spuse cu ultimele forţe caravanierul pierdut şi el laolaltă cu ceilalţi.

Caravana era o amintire când căutatorii de combustibil ajunseră în zonă. Se uitau miraţi la osemintele înşirate pe jos, unele înfăşurate în şube groase, în văluri călduroase odinioară dar rupte şi făcute bucăţi acum, când ei ajungeau aici.

- Cine naiba e Gertrude? întrebă un tâlhar din caravană.

- Cine mă? Ce-i aia? Gebuthe e o oază mai sus de Oxiana.

- Nu Gebuthe, aia ştiu şi eu ce e. Dar tipul ăsta are scris pe mână Gertrude. Ce mama dracului e aia Gertrude?

- Eşti tâmpit mă… Du-te dreacu'. Te interesează pă tine. Cine dracu o fi… Naiba ştie. Tu ia-i cojocul de pe el.

- Auzi, simt că-mi răneşti sentimentele. Eu nu sunt du-te dreacu cu tine, da? Pe mine să mă respecţi, da? Nu degeaba am făcut colegiul la Heidelberg!! Te rog frumos, da?!

- Bă tu eşti tâmpit mă? Mă faci să te iau dreacu' dă păr dau cu tine dă pământ, eşti prost?

- Nu domnule, sunt un student onorabil şi plin de calificative pozitive aşa că nu permit nimănui, să fie clar.

- Bă, te las aicea bă eşti bolnav la cap, ce-i cu tine? Dacă aveam locuri libere la societatea de asigurări te primeam cu dragă inimă, dar sunt aglomerat, vezi bine, oamenii se înghesuie, e o întreprindere de succes….